

Segíteni az egyik legnemesebb gesztus, amit embertársainkkal szemben tehetünk, habár ez a szokás kezd kimenni a divatból. Az iskola folyosóján sétálva az egyik nap, egy „véradás” plakátra lettem figyelmes. Három dologban egyből biztos voltam: szeretnék segíteni, de félek a vértől és a tűtől, együtt meg még inkább.

Pár nappal rá kaptunk egy részletes tájékoztatást, ami cseppet sem nyugtatott meg. Elmondták, hogy majdnem fél liter vért fognak „lecsapolni” ha mindent rendben találnak az előzetes vizsgálatok során. Mindent tudtam, már csak a konkrét esemény volt hátra.

Odaértünk a jó öreg ebédlőbe, ahol már vártak a véradó székek és a szakemberek. Itt válaszolnunk kellett pár kérdésre, átestünk egy általános vizsgálaton és kaptunk csokit meg vizet, amit kötelező volt elfogyasztani. Az idilli állapotot csak a véradó zacskó látványa törte meg. Itt azért éreztem, hogy rendesen kalapál a szívem, de ha már ideáig eljutottam eszembe se jutott, hogy visszaforduljak, így hát beültem a székbe és a fejemet pont annyira fordítottam el amennyire lehetett, véletlenül se legyek szemtanúja az eseményeknek.

Ezután a legnagyobb természetességgel szúrták be a vénánkba a tűt. Ez inkább kellemetlen érzés, mint fájdalmas, de a következő 7-8 percben már át is élhettem ezt a nem mindennapi állapotot. A tű kihúzása (ekkor is inkább elfordultam), simán ment és már túl is voltam az egészen.

Az csak egy aprócska személyes siker, hogy leküzdöttem a félelmemet, de a dolog igazi sikere az az, hogy 28 ember több mint 12 liter vért adott ezzel segítve ismeretlen, rászoruló embereknek.

Talán sokan csak akkor éreztük át a súlyát ennek az apró gesztusnak, amikor megkaptuk az üzenetet, hogy vérünket kiszállították a kórházba egy rászorulóknak és ezzel hozzájárultunk a gyógyulásához. Csodálatos érzés volt ezt olvasni és őszintén kívánom mindenkinek, hogy megtapasztalhasson bármi ehhez foghatót.

Az eseményről készült képek a [képtárban](#) megtalálhatóak.

Pásztor Csaba